

достеменно володіти своїм фахом і бездоганно розбиратись у тому, про що він пише чи говорить. Прикро, але факт: часом відверто замовчуються, недостатньо висвітлюються змагання, факти, процеси, які могли б викликати шалену цікавість. «Журналіст не може ігнорувати той факт, що його діяльність так чи інакше може послаблювати або посилювати напруженість у суспільстві» [1, с. 40], тому спортивна журналістика створює особливу реальність, особливе соціальне і культурне середовище, здатне впливати на аудиторію і формувати суспільну думку, формувати імідж держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Іванов В.Ф., Сердюк В.Є. Журналістська етика: підручник / передм. В.П. Мостового. Київ: Вища школа, 2006. 231 с.
2. Сазонова Ю.О. Спортивна журналістика України: провідні персоналії та основні газетно-журнальні видання (XIX – XXI ст.): монографія. Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2020. 256 с.
3. Щепанський Ю.Я., Тамбовцева М.Ю. Історія становлення спортивної журналістики в Україні. *Обрії друкарства*. 2014. № 1(3).

Тимченко М. С.,
студентка IV курсу спеціальності
029 «Інформаційна, бібліотечна та
архівна справа»,
Науковий керівник:
Єрмолаєва Г. А., кандидат
педагогічних наук, доцент кафедри
інформаційної, бібліотечної та
архівної справи ВП «Миколаївська
філія Київського національного
університету культури і мистецтв»,
м. Миколаїв

МИКОЛАЇВСЬКІ ХАБИ ЦИФРОВОЇ ОСВІТИ ЯК ОСЕРЕДКИ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ КРАЇНИ

Зараз в Україні відбувається формування суспільства знань, збалансованого цифрового простору, швидкий розвиток перспективних цифрових технологій для інформатизації більшості технологічних процесів, зокрема освіти, культури та державної служби.

Пріоритетними заходами для цифрової трансформації суспільства і розвитку комп'ютерно-технологічної платформи України є розроблення й впровадження на державному рівні процедур забезпечення необхідних рівнів досконалості електронних освітніх ресурсів, їх рецензування, стандартизації та сертифікації, створення відповідних національних стандартів, їх гармонізація з

міжнародними [1]. Для визначення нових процесів з'являються такі терміни як: медіаграмотність, цифрова грамотність, цифрова освіта.

Медіаграмотність, медійна грамотність – рівень медіакультури, досягнений медіаосвітою, що стосується вміння користуватися інформаційно-комунікативною технікою, виражати себе і спілкуватися за допомогою цих медіазасобів, свідомо сприймати і критично тлумачити інформацію, відділяти реальність від її віртуальної симуляції – розуміти реальність, сконструйовану медіаджерелами, осмислювати владні стосунки, міфи і типи контролю, які вони культивують [2].

Цифрова грамотність, технологічна грамотність – здатність працювати індивідуально або колективно, використовуючи ресурси, інструменти, процеси і системи, які відповідають за оцінювання інформації, отриманої через медіа-ресурси, і використовувати таку інформацію для вирішення проблем, здобуття знань [3].

Цифрова освіта – це освіта, яка головним чином функціонує за рахунок цифрових технологій, тобто електронних транзакцій, які реалізуються шляхом використання Інтернету. XXI століття – це час великих перетворень, становлення інформаційного суспільства, пришвидшеної інноватизації та мережевих зв'язків, тому об'єктивним є питання формування мережі закладів для надання цифрової освіти в Україні.

Впровадження в усі сфери життя цифрової техніки і технологій змушує до пошуку нових шляхів взаємодії між бібліотекою та читачем (користувачем бібліотечних фондів і послуг). Цифровізація науково-технічного прогресу та соціальних перетворень (побут, культура, освіта, управління тощо) надає можливість доступу до національних і світових інформаційних мереж та баз даних (БД). Рівень успішності установи за багатьма критеріями визначається рівнем освоєння нею нових технологій [4]. Так, гарним ідентифікатором диджиталізації країни, наразі є мережа хабів цифрової освіти, 90% яких складають саме бібліотеки.

Хаби цифрової освіти – це місця, куди може завітати кожен громадянин, безкоштовно отримати доступ до сайту «Дія. Цифрова освіта» та пройти навчання з цифрової грамотності. Це – бібліотеки, школи, університети, компанії і приватний сектор, ІТ-організації, ЦНАПи, громадські організації. Зараз мережа України нараховує понад 6000 хабів [5]. Миколаївська область є одним з лідерів по загальній кількості хабів, близько 150 закладів області стали амбасадорами цифрової освіти, з них 50 розмістились безпосередньо в межах міста Миколаєва.

Українська бібліотечна асоціація з січня 2020 року – партнер проєкту Міністерства цифрової трансформації України «Дія. Цифрова освіта», що є складовою національного проєкту «Дія», за яким передбачається створення онлайн-сервісів державних послуг задля побудови «Держави у смартфоні».

Дія. Цифрова освіта – проєкт, що курує Міністерство цифрової трансформації України. А безпосередньою розробкою освітніх серіалів займались в студії онлайн-освіти EdEra. Також, підтримку в розробці надавали компанії Google, Microsoft, Академія ДТЕК, CISCO та багато інших провідних компаній.

Проект втілено за підтримки швейцарсько-української Програми EGAP, що фінансується Швейцарською агенцією з розвитку та співробітництва та реалізується Фондом Східна Європа та Фондом Innovabridge. Мета проєкту – навчити цифровій грамотності українців. Вільний доступ до освітніх серіалів на національній онлайн-платформі з цифрової грамотності – один із шляхів досягнення цієї мети. Цифрова грамотність українців буде однією з національних конкурентних переваг, що дозволить комфортно проживати в країні.

Багато організацій надають доступ всім бажаючим до Національної онлайн-платформи та допомагають у навчанні. Хтось поширює інформацію про онлайн-платформу. А є громадяни, які діляться власними ідеями з питань цифрової освіти. Кожен робить те, що в нього виходить найкраще. Таким чином, найбільші бібліотечні системи Миколаєва стали надійними партнерами проєкту та провадять активну роботу з надання послуг, пов'язаних з підвищенням цифрової освіти українців. Цифровими хабами вже стали: Миколаївська обласна бібліотека для юнацтва, Миколаївська обласна універсальна наукова бібліотека, Центральна міська бібліотека для дітей ім. Ш. Кобера і В. Хоменко м. Миколаєва з філіями, Центральна міська бібліотека ім. М. Л. Кропивницького ЦБС для дорослих м. Миколаєва з філіями, Миколаївська обласна бібліотека для дітей ім. В.О. Лягіна, наукова бібліотека НУК імені адмірала Макарова та інші.

За останніми дослідженнями – 42% громадян ЄС не мають базових цифрових навичок. В Україні не володіють базовими цифровими навичками ще більше громадян – 53%. Але ж від рівня цифрової грамотності залежить не лише комфорт проживання в країні цифрових сервісів, а й конкурентоспроможність кожної людини, її вміння опиратися фейкам та дбати про свої дані онлайн. Простими словами, цифрова грамотність так само важлива сьогодні, як вміння писати, читати і говорити [5].

Виходячи з вище наведеного та за-для досягнення мети інноваційного розвитку країни, необхідно сформувати високий рівень трудового потенціалу, забезпечити ринок трудових ресурсів працівниками з цифровими вміннями, навичками і компетенціями, новими спеціальностями й кваліфікацією відповідно до потреб сучасності. Це можливо при безперервній освіті, яка в умовах мережевої економіки може реалізовуватися на відкритих освітніх платформах, що працюють на інноваційних і цифрових засадах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Биков, В. Ю. Цифрова трансформація суспільства і розвиток комп'ютерно-технологічної платформи освіти і науки України. Матеріали методологічного семінару НАПН України «Інформаційно-цифровий освітній простір України: трансформаційні процеси і перспективи розвитку». 4 квітня 2019 р. / За ред. В. Г. Кременя, О. І. Ляшенка. К, 2019. -С. 20-26.
2. Медіаграмотність: Підручник для вчителів / Сінді Шейбе, Фейз Рогоу/ Перекл. з англ. С. Дьома; за загал. ред. В. Ф. Іванова, О. В. Волошенюк. – К.: Центр Вільної Преси, Академія Української Преси, 2017. – 319 с.

3. Малицька, І. Д. ІКТ грамотність – вимога сучасних систем освіти зарубіжних країн (досвід США) / І.Д.Малицька // Інформаційні технології в освіті. 2009. № 4. - С. 243-249.
4. Поліщук, Т. В. Цифрова освіта засобами бібліотек. Бібліотека. Наука. Комунікація. Розвиток бібліотечно-інформаційного потенціалу в умовах цифровізації : матеріали Міжнар. наук. конф. (6-8 жовт. 2020 р.) / НАН України, Нац. б-ка України ім. В. І. Вернадського, Асоц. б-к України, Рада дир. наук. б-к та інформ. центрів акад. наук – членів МААН; відп. за вип. М. В. Іванова. Київ, 2020. -С. 224-227.
5. Дія. Цифрова освіта // Міністерство цифрової трансформації України //Режим доступу: <https://osvita.diia.gov.ua>. (дата звернення: 25.03.2021).

Кириленко В. В.,
студентка II курсу спеціальності
029 «Інформаційна, бібліотечна та
архівна справа»,
Науковий керівник: Шуляк С. О.,
кандидат педагогічних наук,
доцент, декан факультету
менеджменту і бізнесу ВП
«Миколаївська філія Київського
національного університету
культури і мистецтв», м. Миколаїв

КІБЕРТЕРОРИЗМ ТА КІБЕРЗЛОЧИННІСТЬ ЯК ТИПИ ЗАГРОЗ В РЕАЛІЯХ СУЧАСНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Комп'ютерні системи надають нові, найбільш досконалі можливості для невідомих раніше правопорушень, а також для скоєння традиційних злочинів, але нетрадиційними засобами [1]. Аналіз кібербезпекових стратегій різних країн дозволяє зробити висновок, що на сучасному етапі основними загрозами кібербезпеці у переважній більшості держав визначаються кібертероризм, кібервійна, кібершпигунство та кіберзлочинність [2].

Стрімкий прогрес у розвитку інформаційних технологій та поступове перетворення кіберпростору на поле й інструмент протистояння призвели до виникнення нових істотних проблем у сфері міжнародної безпеки, однією з яких стала актуалізація загрози кібертероризму як нового виклику безпековому середовищу держави.

На сьогодні, у світі не існує єдиного визначення кібертероризму, суперечливими є і підходи до розуміння його сутності. Деякі науковці відносять кібертероризм до різновиду кіберзлочинів, такий підхід закріплений і у законодавстві окремих країн. Наприклад, у Туреччині кібератаки здійснені терористами кваліфікуються як комп'ютерні злочини. Інші вчені вважають, що